

РЕШЕНИЕ

№ 2129

гр. Варна, 14.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 40 СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Мартин Стаматов

при участието на секретаря А.Ст. А.
като разгледа докладваното от М. С. Гражданско дело № 20223110110458 по описа за 2022 година

И за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава „XVIII-та” ГПК.

Делото е образувано въз основа на искова молба, подадена от В. Р. И., ЕГН:*****, адрес: гр. ***, ул. „****“ №*** съдебен адрес: гр. ***, ул. „****“, бл.***, ап.***, адв. С. Й. - ***, с която претендира да бъде осъдено „****“ ЕАД, ЕИК:***, седалище: гр. ***, пл. „****“ №***, представлявано от изп. директор И. С. Г., да му заплати сумата от 15000 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди претърпени на 30.12.2021г. вследствие на трудова злополука, изразяващи се в силни болки и страдания от счупване на гръбначния стълб в поясната област; охлузвания, натъртвания и синини в областта на корема, долната част на гърба и таза, както и нарушен жизнен ритъм, нарушен сън, изпитан дискомфорт и психически стрес, ведно със законната лихва върху главницата от 15000 лв. от датата на увреждането- 30.12.2021г., до окончателното изплащане на сумата.

В исковата молба са изложени следните обстоятелства, на които се основават претендираните права: Към момента на настъпване на злополуката- 30.12.2021г. ищецът се е намирал в трудово правоотношение с ответното дружество, като е бил назначен на длъжност „****“. На 30.12.2021г., в 00.30ч. ищецът е бил на работа нощна смяна в пристанищен терминал ***- запад, когато при качване към кабината на крана се подхлъзнал, загубил равновесие и паднал от височина около 3-4м. След падането останал да лежи безпомощен в продължение на 15-20 мин., след което с помощта на свои колеги бил пренесен в работните помещения, а от там бил откаран в спешното отделение на МБАЛ „****“ АД. Там били установени следните увреждания: счупване на гръбначния стълб в поясната област (счупване на L1 и L2), охлузвания, натъртвания и синини в областта на корема, долната част на гърба и таза, като пострадалият е бил приет в болницата за лечение. След изписването му, било назначено домашно лечение при условия на пълен покой, като ищецът прекарал следващите три месеца почти изцяло на легло. Движенията на тялото му били ограничени и затруднени, измъчвали го постоянни силни болки. Вследствие на падането получил и психическа травма, довела до нарушаване на съня му, сънуване на кошмари, изнервеност и потиснатост. Не можел да се обслужва сам, за осигуряване на личната му хигиена разчитал на помощта на своите родители. На 15.02.2022г. ортопедичната ЛКК констатирала, че няма промяна в състоянието на пострадалия, възстановителният период протичал бавно. За периода 30.12.2021г. - 13.03.2022г. ищецът бил временно неработоспособен. В исковата

молба е посочено, че и към момента ищецът продължава да изпитва болки и страдания, като възстановяването му не е приключило. С влязло в сила разпореждане №***/***г. на НОИ-ТП *** претърпяната злополука е приета за трудова злополука по смисъла на чл. 55, ал. 1 КСО. Претендират се разноски.

В законоустановения срок по чл. 131 ГПК, от редовно уведоменият ответник е подаден отговор, с който оспорва иска като неоснователен. Не оспорва факта, че към момента на настъпване на злополуката ищецът В. И. се е намирал в трудово правоотношение с дружеството, като е бил назначен на длъжност „****“, отдел „****“, пристанище *** от 20.03.2017г., както и настъпването на процесната злополука на 30.12.2021г. Не се оспорва и влизането в сила на разпореждането на НОИ-ТД *** с което злополуката е призната за трудова злополука. Твърди обаче, че тя е настъпила в резултат на проявена груба небрежност от страна на ищеца, изразяваща се в явяване на работа след употреба на алкохол, несъобразяване на обстоятелствата при работа нощна смяна в дъждовно време и проява на недостатъчно внимание при изкачване до кабината на крана, както и неподдържане на стълбите и площадките преди започване на работа, което представлява нарушение на Инструкцията за безопасност на труда при експлоатация на портални кранове и Инструкцията за безопасност при работа на ел. кранове. Работникът самоволно е напуснал болничното заведение, в което е бил настанен след претърпяване на злополуката, като вследствие на това от нея, което пък от своя страна е довело до цялостно или поне частично освобождаване на работодателя от отговорност за обезщетяване на неимуществените вреди. Ответникът сочи, че съгласно чл. 200 ал. 3 КТ работодателят дължи обезщетение за разликата между вредата и обезщетението и/или пенсията по обществено осигуряване, като изтъква, че на 14.06.2022г. на ищеца е изплатено обезщетение за временна неработоспособност в размер на 630 лв., както и че е получил обезщетение по обществено осигуряване в размер на 259,50 лв. за месец декември и месец януари и обезщетение по издадени болнични листове за целия период в размер на 2528,74 лв. Посочва се още, че представените от ищеца доказателства не доказват твърденията му за тежък възстановителен период или нужда от чужда помощ, поради което претенцията му остава недоказана. Прави се и възражение за прекомерност на размера на претендираното обезщетение, като се посочва, че работникът не е с определена трайна неработоспособност, както и че функциите му са напълно възстановени и в момента е в състояние, в което може да работи пълноценно. Претендират се разноски.

Съдът, след като прецени събраните в процеса писмени и гласни доказателства, поотделно и в съвкупност, прие за установено от фактическа страна, следното:

От приетите неоспорени по реда на чл. 193 ГПК писмени доказателства – трудов договор № ***/***г.; с допълнително споразумение № ***/***г.; длъжностна характеристика на длъжност: К. п.р. отдел ***, пристанище ***; инструкция за безопасност на труда и експлоатация на портални кранове; инструкция за безопасност при работа на ел. кранове при зимни условия; служебна бележка от 20.03.2017г. за проведен начален инструктаж по безопасност и здраве при работа; инструктажен лист смяна 19.00- 07.00ч. от 29.12.2021г.; застрахователна полица за задължителна застраховка „****“ и извлечение от Списък на работниците, подлежащ на задължителна застраховка за риска „****“;

разпореждане № *** от ***г.; декларация за трудова злополука от ***г.; протокол № ***/***г. за разследване на трудова злополука; писмо с рег. № ***/***г.; обяснение от пострадад при трудова злополука от ***г.; обяснения от свидетели на трудова злополука- Д. К., Г. Г.; Ц. Д.;

лист за преглед на пациент МБАЛ „****“ АД от ***г. (напуснал самоволно отделението); искане за рентгенологично изследване и резултат от ***г.; допълнителен лист за преглед на пациент от ***г.; протокол за ултразвуково изследване от ***г.; протокол за химическа експертиза за определяне на концентрацията на алкохол или друго упойващо вещество в кръвта № ***/***г.; протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол или наркотични вещества или техни аналози; болнични листи № ***; № ***; № ***; амбулаторни листи № ***; № ***; № ***; № ***; заключение на ортопедична ЛКК; заключение за пригодността на работещия да изпълнява даден вид работа след проведен задължителен периодичен медицински преглед на ***г.; писмо рег. № ***/***г. на Доц. Д-р Л. Х.; медицински протокол на ЛКК № ***/***г.; становище от „****“ – ЛТМ“ ООД;

справка от регистър на НОИ за изплатени обезщетения за болнични; електронна поща от застрахователното дружество за изплатено обезщетение; фиш за заплата за месец декември 2021- януари 2022г.,

се установява, че: От 20.03.2017г. В. Р. И. се е намирал в трудово правоотношение с ответното дружество, като от 18.09.2017г. е бил назначен на длъжност „***“. На работника бил проведен първоначален и инструктаж на дата ***г. по безопасност и здраве по време на работа и при работа с портален ел. кран. По отношение на работника е имало задължителна застраховка „***“.

На 30.12.2021г., около 00.30ч. В. Р. И. бил на работа нощна смяна в пристанищен терминал ***, когато при качване към кабината на кран се подхлъзнал, загубил равновесие и паднал от височина около 3-4м. След падането с помощта на свои колеги бил транспортиран в спешното отделение на МБАЛ „***“ АД. Там били установени увреждания - счупване на гръбначния стълб в поясната област (счупване на L1 и L2), охлузвания, натъртвания и синини в областта на корема, долната част на гърба и таза, като пострадалият е бил приет в болницата за лечение.

С влязло в сила разпореждане №***-***-***/*г. на НОИ-ТП *** претърпяната злополука е приета за трудова злополука по смисъла на чл. 55, ал. 1 КСО.

За периода 30.12.2021г. - 13.03.2022г. ищецът бил временно неработоспособен. На 29.03.2022г. ортопедична ЛКК констатирала, че движението на В. И. в поясния отдел е възстановено и може да извършва трудовите си задължения.

От заключението на вещото лице по допусната съдебно-медицинска експртиза се установява, че въз основа на приложените по делото медицински документи и въз основа на личен преглед, на 30.12.2021год. св. В. Р. И. е получил съгвнно счупване на тялото на първи поясен прешлен. Това травматично увреждане е резултат на внезапно, форсирано съгване на гръбначния стълб в поясния отдел в посока напред, т.е. възможно е да бъде след падане от височина около 3 метра. Счупването на тялото на първи поясен прешлен е обусловило трайно затруднение в движенията на снагата за период от около 3 месеца. Към настоящия момент няма данни за възникнали усложнения от страна на травмата. При такива увреждания в гореописания период са налице болки, затруднено предвижване, болки при лягане и ставане и други.

От Протокол за химическа експертиза за определяне концентрацията на алкохол или друго упойващо вещество в кръвта № ***/***год. е видно, че в 03.20 часа на ***год. е взета проба кръв от В. Р. И., установена концентрация на етилов алкохол 0,46‰. От зависимостта на Видмарк: $C=Co+b.t$, където C е търсената концентрация на етилов алкохол към времето на предварителното изпробване, Co е концентрацията на етилов алкохол, установена по метода на газова хроматография, b - фактор илюстриращ възможностите на организма за метаболизъм и излъчване на етилов алкохол за средните човешки възможности - 0.15‰, t - около 8 часа, може да се определи, че към времето 19.00 часа на 29.12.2021год. концентрацията на етилов алкохол е била в порядък на 1,66‰. Същата съответства на средна степен на алкохолно повлияване, при която са налице нарушения в: координацията на движенията, адекватната преценка на собствените постъпки, околната действителност, надценяване на собствените възможности и други.

От заключението на вещото лице по допусната съдебно-счетоводна експртиза се установява, че по издадени болнични листи във връзка с настъпилта трудова злополука като обезщетение от НОИ на ищеца е изплатена сума в общ размер на 2 528,74 лева. Начислените и изплатени обезщетения от работодателя във връзка с трудовата злополука са в брутен размер 259,50 лева, а в нетен размер (след приспадане на дължимите осигуровки за сметка на осигуреното лице), сумата е 223,74 лева

Във връзка с трудовата злополука е заведена щета №*** по договор - Застрахователна полица за задължителна застраховка „***“, сключен от работодателя със ЗАД „***“, по която на 17.06.2022 г. на ищеца са изплатени 630 лева.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Предявеният иск е с правно основание чл. 200 Кодекса на труда /КТ/.

С разпоредбата на чл. 200 КТ се въвежда отговорност на работодателя за вреди от трудова злополука или професионална болест, които са причинили временна неработоспособност, трайно намалена работоспособност 50 и над 50 на сто или смърт на

работника или служителя, независимо дали негов орган или друг негов работник или служител има вина за настъпването на вредите. Изисква се вредните последици да са резултат на пряка или косвена връзка с трудовата дейност на този работник - при или по повод изпълнението на възложената работа или на каквато и да е работа, извършена и без нареждане, но в интерес на работодателя, както и по време на почивка, прекарана в предприятието или по пътя към местоработата му. Законът изисква още да е налице причинна връзка между увреждането и настъпилите вреди. Тази отговорност има обективен и безвиновен характер, т.е. работодателят отговаря независимо от това, дали негов орган или друг работник имат вина за настъпване на вредите.

От изложеното следва, че в настоящия казус, за да бъде уважена претенция на ищеца, следва да установи при условията на пълно и главно доказване изложените в молбата факти и обстоятелства относно претърпяна установена по съответния ред трудова злополука по време на съществуващо трудово правоотношение между него и ответника и характера на претърпените неимуществени вреди, респ. при успешно проведено доказване в тази насока - ответника следва да установи, че е изплатил на ищеца дължимото му обезщетение или наличието на други правопогасяващи обстоятелства - твърдяното съпричиняване поради груба небрежност.

Между страните не се спори, а и от доказателствата по делото се установява, че с влязло в сила разпореждане по чл. 60 ал.1 от КСО, длъжностното лице определено от ръководителя на териториалното поделение на Националния осигурителен институт, въз основа на подадена от работодателя декларация е определило злополуката като трудова. Не се спори и относно вида на злополуката – настъпила смърт на работника, което се установява и от гореобсъдените съобщения за смърт и акт за смърт. Трайната практика на ВКС приема, че е недопустимо при влязло в сила разпореждане, с което злополуката е призната за трудова, да се преразглежда въпросът доколко увреждането е в причинна връзка с извършваната работа по трудовото правоотношение. – пр. Решение по гр. д. № 204/2009 г. на ВКС, решение по гр. д. № 652/2010 г. на ВКС, решение по гр. д. № 347/2008 г. на ВКС, решение по гр. д. № 4465/2007 г. на ВКС, решение по гр. д. № 1507/2003 г. на ВКС и др.

Според заключението по извършената съдебно медицинска експертиза причината за уврежданията е падането от височина на ответника. Това води до извод, че увреждането е в пряка причинна връзка с настъпилата трудова злополука.

При определяне размера на обезщетението за претърпените неимуществени вреди, съдът следва да обсъди събраните доказателства и да го определи като съобрази обществените критерии за справедливост, съобразно чл. 52 от ЗЗД. Съгласно задължителните за съдилищата указания, дадени с ППВС № 4/1968 г. понятието "справедливост" не е абстрактно понятие, а се извежда от преценката на конкретните обстоятелства, които носят обективни характеристики. За да се реализира справедливо възмездяване на претърпени от деликт болки и страдания е необходимо да се отчете действителният размер на моралните вреди с оглед на обществено-икономическата конюнктура в страната, характера и тежестта на уврежданията, интензитета и продължителността на болките и страданията, възраст на увредения, общественото му и социално положение. В този смисъл е и трайната съдебна практика на ВКС /пр. Решение по т. д. № 211/2009 г., Решение № 206 от 12.03.2010 г. по т. д. № 35/2009 г. и др./.

В настоящия случай, съдът като взе предвид гореизложените правни доводи и обективните обстоятелства по настоящото дело – пострадалото лице е в трудоспособна активна възраст, в която наличието на телесна повреда като процесната безспорно съставлява пречка за нормалното протичане на ежедневните му задължения и дейност, и въз основа на проведеното от ищеца доказване – СМЕ, намира, че сумата от 15000 лв. е справедлив размер на обезщетението за причинените на ищеца в резултат на процесната трудова злополука неимуществени вреди, изразяващи се в I. средна телесна повреда - счупване на гръбначния стълб в поясната област; леки телесни повреди- охлузвания, натъртвания и синини в областта на корема, долната част на гърба и таза и II. изпитан емоционален и психически стрес, от получения стрес, които са субективна логична последица, според обективната характеристика на процесната злополука предвид на вида и интензитета на травмите и произтичащите от тях физически болки и период на оздравяване. Следва да се вземе предвид икономическата ситуация в страната към момента на настъпване на вредите, вкл. размера на минималната работна заплата - след 01.01.2021 г. в размер на 650

лв. съобразно ПМС № 331/26.11.2020г. За достигането на този извод, съдът е обвързан и от трайната задължителна за него съдебна практика касаеща сходни казуси свързани с определяне на обезщетения по реда на чл. 200 КТ за претърпени неимуществени вреди.

В настоящия случай съдът намира, че не се установи наличието на чл. 201 ал. 1 КТ, тъй като събраните по делото доказателства не разкриват субективно отношение на починалия работник целящо или съзнателно допускащо настъпването на злополуката.

Съдът възприема наличието на хипотезата на чл. 201 ал. 2 КТ, според която отговорността на работодателя може да се намали, ако пострадалият е допринесъл за трудовата злополука, като е допуснал груба небрежност. Вината в гражданското право не е субективното отношение на дееца към Д.ието и неговите последици (както в наказателното право), а неполагане на дължимата грижа. При трудовата злополука обезщетението може да се намали само, ако пострадалият е допринесъл за увреждането си, като е допуснал груба небрежност. Небрежността в гражданското право е неполагане на дължимата грижа според един абстрактен модел – поведението на определена категория лица (добрия стопанин) с оглед естеството на дейността и условията за извършването. Грубата небрежност не се отличава по форма (според субективното отношение към увреждането), а по степен, тъй като грубата небрежност също е неполагане на грижа, но според различен абстрактен модел – грижата, която би положил и най-небрежният човек, зает със съответната дейност при подобни условия. При трудовата злополука има съпричиняване, когато работникът извършва работата без необходимото старание и внимание и в нарушение технологичните правила и на правилата за безопасност. Това съпричиняване обаче не може да доведе до намаляване на дължимото обезщетение от работодателя. Намаляване на отговорността на работодателя може да има само при съпричиняване при допусната груба небрежност – липса на елементарно старание и внимание и пренебрегване на основни технологични правила и правила за безопасност (в този смисъл Решение № 1429 от 10.11.1993 г. по гр. д. № 86/93 г. по описа на ВКС, Решение № 348 от 11.10.2011г. по гр.д. № 387/2010г. по описа на ВКС, Решение с № 194/ 21.06.2011г. по гр.д. № 1248/2010г. и др.). При анализа на събраните по делото доказателства съдът намира, че е налице съпричиняване от страна на В. И., поради проявената от него груба небрежност при изпълнение на трудовите му задължения. В случая е безспорно наличието на употребен от пострадалия работник алкохол преди инцидента, с което е нарушил императивната забрана на чл. 126 т. 2 КТ и не е положил дължимата грижа за осигуряване на собствената си безопасност на работното място. Това е и тежко нарушение на трудовата дисциплина – в т.см. Решение № 291/11.07.2012 г. по гр. д. № 951/2011 г. на ВКС, Решение № 421/ 10.11.2011г. гр. д. № 1135/2010г. на ВКС, Решение № 988/14.07.2008 г. по гр. д. № 4071/2007 г. на ВКС. Според изводите на вещото лице и публично достъпната информация в средствата за масово осведомяване, за съотношението между промили алкохолно съдържание в кръвта и употребения алкохол, вариантите са два – или етилов алкохол с еквивалент на ок. 100 гр. напитка с високоалкохолно съдържание е бил приет преди произшествието (т.е в работно време), или ако приема е бил непосредствено преди началото на работния ден е бил в по-значително количество - ок. 300 гр. напитка с високоалкохолно съдържание. При това положение и съобразно СМЕ, работникът е следвало да възприема състоянието си като силно повлияно от алкохола и да се съобразява с това /независимо дали е било употребено малко количество непосредствено преди злополуката или голямо по-рано през деня/. Съдът не възприема възражението на ищеца, че е възможно алкохола да е бил употребен след настъпване на злополуката, доколкото няма такива твърдения или данни по делото, а и противоречи на обективно установеното състояние на ищеца предвид получените травми. При така установената проявена от работника небрежност, съдът определя размера на съпричиняването на 75 % от общия вредоносен резултат, с колкото следва да се намали отговорността на работодателя. В случая няма твърдения да са установени от НОИ допуснати нарушения от работодателя, респ. да са дадени указания за отстраняването им, което е допълнителен довод, че преимуществено причината за вредоносния резултат е било небрежното действие на работника. Той се е качил на механизация със значителна височина през зимата и в дъждовно време /според собствените му признания в даденото писмено обяснение/, въпреки употребения по-рано алкохол.

Предвид гореизложеното в тежест на работодателя следва да се вменят 3750 лева.

Досежно възражението на ответника, че от така определеното обезщетение за

неимуществено вреди следва да се приспадне полученото от държавното обществено осигуряване обезщетение, е налице противоречива съдебна практика. Настоящият съдебен състав възприема становището изложено в решение № 54/23.04.2019 г. по гр. дело № 3649/2018 г. на III-то гр. отд. на ВКС и решение № 43/08.02.2013 г. по гр. дело № 174/2012 г. на IV-то гр. отд. на ВКС, спорд които хипотезата на чл. 200, ал. 3 от КТ, която предвижда приспадане на обезщетението от общественото осигуряване, е конкретизация на принципа за недопускане на неоснователно обогатяване. Един от случаите на неоснователно обогатяване е когато се плаща два пъти за едно и също нещо, респективно два пъти се задоволява един и същи интерес. В случая доколкото конкретната норма (чл. 200, ал. 3 от КТ) не допуска неоснователно обогатяване, то тя не допуска два пъти да се обезщетяват едни и същи вреди – веднъж от работодателя, и втори път от общественото осигуряване. Когато обезщетението от общественото осигуряване компенсира загубата на трудовото възнаграждение, то следва да се приспадне от присъденото обезщетение за пропуснати ползи, причинени от трудовата злополука и изразяващи се в неполучено трудово възнаграждение. Само в този случай неприспадането на сумата би довело до двойно плащане и съответно до неоснователно обогатяване. Обезщетението за неимуществени вреди компенсира причинените болки и страдания чрез предоставяне на други блага. Това обезщетение, съответно неимуществените вреди нямат връзка с обезщетението по общественото осигуряване, което компенсира загубата на трудовото възнаграждение, представляваща имуществена вреда от вида на пропуснатата полза. Поради това получаването на двете обезщетения – за неимуществени вреди по чл. 200 от КТ и обезщетението от общественото осигуряване, компенсиращо загубата на трудовото възнаграждение, не е двойно плащане и не води до неоснователно обогатяване, а напротив – до пълно и справедливо обезщетение на причинените видове вреди. По тези съображения това възражение не следва да се уважава.

Съдът, тълкувайки обема на застрахователния риск и определените застрахователни обезщетения в приложния застрахователен договор, счита, че от определеното обезщетение следва да се приспадне получената сума по застрахователния договор – в договореното с него обезщетение няма разграничение на имуществени и неимуществени вреди, като те нормативноустановено – с Наредба за задължително застраховане на работниците и служителите за риска “Трудова злополука“, се определят според процент от месечната брутна работна заплата на работника или служителя, при която е сключена застраховката, за всеки започнат месец временна неработоспособност в зависимост от продължителността на загубената работоспособност – т.е. няма функция да бъде обезщетена невъзможността да се полага труд. От това следва, че от определеното обезщетение от 3750 лв. следва да се приспадне полученото обезщетение по застраховката – 630 лева. и за разликата от 3120 лева искът да се уважи.

Предвид изхода на спора и направеното от ищеца искане за присъждане на разноски, на осн. чл. 78 ал.1 ГПК, такива следва да бъдат определени на представлявалия го упълномощен адвокат, съобразно договор за правна помощ, списък за разноски по чл. 80 ГПК, нормата чл. 38 ал. 2 ЗА, вида, обема и характера на извършените правни действия по делото, в размер на 2000лв., от които да се присъдят съобразно уважената част от иска - 416 лв.

На ответника следва да бъдат определени разноски на осн. чл. 78 ал. 3 ГПК, съобразно отхвърлената част от иска и списък за разноски по чл. 80 ГПК, възнаграждение определено от съда по реда на чл. 78 ал. 8 ГПК в размер на 230 лв. и депозит за изготвените експертизи – 600лв., съразмерно на отхвърлената част от иска – 657,36 лв.

Съобразно с чл. 78 ал. 6 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати по сметка на ВРС дължимата държавна такса съобразно уважената част от иска – 124,80 лв.

Мотивиран от горното Варненският районен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА на основание чл. 200 КТ „**“ ЕАД, ЕИК:***, седалище: гр. ***, пл. „****“ №***, да заплати на В. Р. И., ЕГН:*****, адрес: гр. ***, ул. „****“ №*** сумата от 3120 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди претърпени на ***г.**

вследствие на трудова злополука, изразяващи се в силни болки и страдания от счупване на гръбначния стълб в поязната област; охлузвания, натъртвания и синини в областта на корема, долната част на гърба и таза, както и нарушен жизнен ритъм, нарушен сън, изпитан дискомфорт и психически стрес, ведно със законната лихва върху главницата от 3120 лв. от датата на увреждането- 30.12.2021г., до окончателното изплащане на сумата, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата над уважения размер от 3120 лв. до пълния претендиран размер от 15000 лева.

ОСЪЖДА на основание чл. 78 ал. 1 ГПК вр. чл. 38 ал. 2 ЗА „****“ ЕАД, ЕИК:*** седалище: гр. ***, пл. „****“ №****, да заплати на адвокат С. З. Й. - *** сумата от 416 лв., представляващи разноси по делото за адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА на основание чл. 78 ал. 3 ГПК В. Р. И., ЕГН:**** да заплати на „****“ ЕАД, ЕИК:***, сумата от 657,36 лева представляващи разноси по делото за адвокатско възнаграждение и депозит за вещи лица.

ОСЪЖДА на основание чл. 78 ал. 6 ГПК „****“ ЕАД, ЕИК:***, да заплати в полза на държавата и бюджета на съдебната власт по сметка на ВРС сумата от **124,80 лева** за дължимата държавна такса съобразно уважената част от иска.

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Варненския окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Варна: _____